

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 41

2 września 2022

Wierzenia Sumerów i bogowie Anunnaki

W czasach prehistorycznych wierzenia Mezopotamii nie różniły się znacząco od innych wierzeń charakterystycznych dla tego okresu. Wiara w siły przyrody i znaki dawane przez bogów za pomocą zjawisk atmosferycznych. Wiara w życie pozagrobowe, oraz otaczanie szczególną czcią postaci Bogini Matki czy kult płodności. To standardowe prehistoryczno-starożytne wierzenia. Aspekty te obserwujemy także później w religii Chaldejczyków (Sumerów). Religia ta charakteryzowała się jednolitością. Pomimo, że jednego państwa Chaldejczyków w czasach IV i w początkach III tysiąclecia p.n.e. nie było, istniały miasta-państwa, które tworzyły ze sobą luźne związki.

Gdy królestwo boże zstąpiło na Ziemię, rozkwitło w Eridu – tym tekstem otwiera się najstarsza lista sumeryjskich boskich królów, świadczy to o przekonaniu Chaldejczyków (Sumerów), że władza zstąpiła z nieba i przez niebo jest usankcjonowana. Boscy królowie byli długowieczni, co zostało odzwierciedlone w długowieczności Adama i jego potomków w Biblii hebrajskiej, która wzoruje się na historii i religii Mezopotamii. Ta długowieczność władców Sumeru kończy się wraz z potopem.

Według zapisów sumeryjskich na tabliczkach pismem klinowym, sumeryjską religię cechowała wiara wyznawców w odwieczną siłę, która rządziła całym wszechświatem. Występujące we wszechświecie byty wyłoniły się z jednej jednolitej materii-energii, wypełniającej cały wszechświat. Bogowie sumeryjscy nie byli stwórcami świata lecz powstałi jako efekt woli tej

wielkiej siły. Zrodzili się z ciemnej energii i mieli możliwość stwarzania dalszych form życia, istot, innych bogów oraz ludzi. Do ogólnej i uniwersalnej koncepcji stworzenia świata i ludzi występującej w wierzeniach wielu ludów, sięgających czasów dalekiej prehistorii wierzeń aryjsko-słowiańskich, zostali podstawieni Anunnaki z planety-gwiazdołotu Nibiru. Ich imiona i opis zostały podane w języku chaldejskim według wierzeń aryjsko-słowiańskich jakie tam istniały.

Dzieło stworzenia pierwszych bogów przedstawiane jest, jako efekt woli odwiecznej siły – ojca wszechrzeczy i wszechpoczątku, najwyższego boga ojca (Urasza), który rządzi całym wszechświatem. Wola najwyższego sprawiła, że z najwyższej bogini pramatki – Namma/Nammu, która była jedną i jednolitą ciemną energią wypełniającą cały wszechświat niczym bezmiar wód, powstały: niebo (An) i ziemia (Ki), jako owoce tej energii. W wyniku połączenia się tych dwóch energii: nieba An i ziemi Ki w oceanie pierwotnej ciemnej energii-materii Nammy, powstaje ich potomstwo w postaci dwóch synów: pana powietrza Enlil, który oddziela niebo od ziemi, oraz pana ziemi – Enki. Bóg najwyższy i najwyższa bogini pramatka, oraz bóg nieba An i bogini ziemi Ki, reprezentują Boga w dwóch postaciach, męskiej i żeńskiej, jako ojca i matkę w jednej osobie. An+Ki oraz Enlil i Enki stanowią pierwszą triadę najważniejszych bogów sumeryjskich.

W innym ujęciu przedstawiono, że jako efekt woli odwiecznej siły – ojca wszechrzeczy i wszechpoczątku, Najwyższego Boga Ojca; Najwyższa Bogini Pramatka – Namma/Nammu będąca jedną i jednolitą ciemną energią wypełniającą cały wszechświat niczym pierwotne morze, wydała na świat niebo (An) i Ziemię (Ki). An i Ki na początku byli z sobą trwale połączone. Ze związku An i KI powstał bogowie Anunnaki. Jedno z bóstw Enlil rozdzielił niebo i ziemię, po czym zabrał Ziemię, a An zabrał niebo. Sumerowie podają także, że wszechświat narodził się poprzez wybuch swoich własnych pomieszanych składników. Nie chodzi o

to że An i Ki byli mężczyzną i kobietą; chodzi o to, że jest jakaś Siła Stwórcza obdarzona świadomością, która dysponuje możliwościami tworzenia życia. Na początku było to życie niematerialne, czyli powstały planety i istoty niematerialne. Wszechświat i życie w nim najpierw istniał na wyższym wymiarze, a następnie stał się trójwymiarowy – materialny-fizyczny.

Obydwoje An i Ki uważani byli za potomstwo boga ojca wszechrzeczy (Urasza) i bogini pramatki Nammy/Nammu. W tekstach sumeryjskich An i Ki razem stworzyli nie tylko bogów Anunnaki, ale także różnorodne zwierzęta i rośliny.

Antropomorficznym uosobieniem boga nieba An na ziemi był bóg An/Anu, dowódca planety-gwiazdolotu Nibiru. Antropomorficznym uosobieniem bogini matki ziemi Ki była bogini Ninhursag zwana Nintu, córka Anu, która z pomocą Enkiego używając inżynierii genetycznej stworzyła ludzi. Pomimo, że prawdziwą boginią matką stworzycielką człowieka Anunnaków na Ziemi była Ninhursag, ale rolę tę przejęła przebojowa i żądna władzy Inanna. W Egipcie rolę Bogini Matki pełniła Hathor a później Izyda.

Bogini Matka w różnych kulturach była różnie określana i personifikowana: wielka bogini, królowa niebios, matka bogów i ludzi, bogini mądrości: pramatka, Dewi, Maja, Prana, Inglija, Namma, Łada, Saraswati, Hathor, Sofia. Matkę ziemi nazywano: Prythiwi, Mokosz, Ki, Gaja.

W obszar dzisiejszych Indii, Iranu, Mezopotamii, Egiptu i Etiopii przybyli Ariowie- Słowianie z Hiperborei, przynosząc z sobą swoją cywilizację. Przybycie Ariów do południowej Azji i na Bliski Wschód następowało partiami po potopach i okresach ochłodzenia, które miały miejsce: 75, 50, 25, 12,5, 10,3 tys. lat temu. Pisma dalekowschodnie: chińskie, japońskie, koreański i inne, a także pismo egipskie powstały na bazie starych h'aryjskich run. H'aryjskie runy zwane karuną stały się główną bazą dla stworzenia uproszczonych form zapisu wielu

starych alfabetów, takich jak: sanskryt, dewanagari, pismo klinowe, pismo słowiańskie i etruskie, celtyckie runy. Stały się także podstawą wszystkich współczesnych alfabetów świata. Również na bazie słowno-aryjskich „Wed” i wierzeń słowiańskich ukształtowały się wierzenia i religie tworzących się cywilizacji. W wyniku migracji ludów w obszarze Bliskiego Wschodu zamieszkała rasa aryjsko-słowiańska i aryjsko-celtycko-grecko-ormiańska oraz rasa stworzona przez Anunnaków. Nazwa Chaldejczyków wywodzi się od h'Aariów/h'Aryjczyków tam zamieszkujących.

Słowianie czcili jednolitego i niepojętego boga-stwórcę wszechświata Świętowita (Ra-M-Ha), jako źródło, od którego idzie potok energii (Inglia) we wszystkich jej rodzajach. Oprócz boga Świętowita Słowianie czcili swoich pierwszych przodków i opiekunów z gwiazd, także uważanych za bogów.

W głównym ujęciu bogami po bogu wszechświata Świętowicie (Ra-M-Ha) byli: bóg ojciec Swaróg i bogini matka Bogurodzica, Łada/Lada. Ich dziećmi byli bóg Perun (Swarożyc), bóg Weles, bogini Dziewanna i bóg Weles (Nij). Żoną Peruna była bogini Perperuna. Ich dziećmi byli bóg Tarh, zwany Dażdbogiem (dającym „dawne wedy”) i jego siostra bogini Tara. Swaróg, Łada i Perun tworzą główną triadę słowiańskich bogów.

Bóg Świętowit – święty pan utożsamiany z wszechświatem (kosmosem) objawiał się w trzech boskich osobach/postaciach tworząc męską trójkę, triadę słowiańskich bogów: Swaróg, Perun i Weles. Trójcy bogów odpowiada trójca bogiń, triada słowiańskich bogiń: Łada, Perperuna i Nija.

Bóg Świętowit jako pan wszechświata przedstawiany był także z trzema głowami lub twarzami jako Trzygłów, triada słowiańskich bogów, jako wyobrażenie trzech aspektów boga Świętowita (Swaróg, Perun i Weles). Trzygłów stanowi trzy różne objawienia jedyne boga i każda z postaci ma określoną rolę do spełnienia w cyklu życia wszechświata, odwzorowując trójpoziomowy wszechświat (prawie, jawie, nawie). Bóg

Świętowit opiekuje się każdym z tych trzech poziomów, w jednym ze swoich objawień (Swaroga, Peruna i Welesa). A energia życiowa wszechświata Ingla – bogini pramatka przenika i łączy te poziomy.

W triadzie słowiańskich bogów (Swaróg, Łada i Perun) Swaróg i Perun reprezentowani są przez Słońce, jako męska energia Yang; a Łada i Weles reprezentowani są przez Księżyc, jako żeńska energia Yin.

Świętowit: bóg najwyższy, kosmos – pan wszelkiego stworzenia; jego atrybutem jest Słońce jako symbol boga najwyższego oraz kielich w kształcie rogu obfitości.

Swaróg: bóg ojciec, utożsamiany z Absolutem – pan Prawi i Pan Nieba; jego atrybutem jest Słońce jako światło i światłość.

Perun: Pan Jawi – Pan widzialnej części świata, materii, powietrza i ziemi; jego atrybutem jest Słońce, jako światło i żar z nieba oraz piorun.

Weles: Pan Nawi – Pan niewidzialnego świata duchowego, zaświatów, ziemi i podziemi; jego atrybutem jest Księżyc, jako światło odbite, świecące w tle oraz ogień na ziemi, ognisko domowe, a także wewnętrzny ogień duchowy.

Bogowie i boginie słowiańscy: Świętowit, Ingla, Swaróg, Mokosz, Łada, Perun, Weles, Dziewanna, Zorza; zostali przeniesieni do Chaldei (Sumeru): najwyższy bóg ojciec stwórca (Urasz), bogini pramatka – energia stworzenia (Namma), An – bóg nieba, Ki – matka ziemia, Enlil – pan powietrza, Enki – pan ziemi, Ninhursag/Nintu – uosobienie bogini Ki, Inanna – bogini Wenus, gwiazda poranna; przejęła rolę Bogini Matki. Sumeryjscy bogowie Anunnaki przejęli wierzenia aryjsko-słowiańskie jakie istniały w Chaldei, podstawiając i dopasowując siebie pod aryjskich bogów.

Generalnie u Słowian nie składano krwawych ofiar dla bogów. Gdy Anunnaki opanowali władzę nad znaczną częścią świata,

wtedy zostały wprowadzone w wielu miejscach krwawe ofiary ze zwierząt i ludzi, a przede wszystkim z dzieci, jak na Bliskim Wschodzie i Ameryce Środkowej.

Połączenie imion boskiej pary An/Anu i Ki daje nazwę ich potomstwu Anunnaki. Enlil syn Anu wykonywał jego plany na ziemi. Enki drugi syn Anu był organizatorem wielkich planów Enlila, był odpowiedzialny za organizację życia na ziemi. Anu i jego dzieci: Enlil, Enki i Ninhursag stanowili czwórkę bogów stworzycieli człowieka Anunnaków na ziemi.

Anu przebywał głównie w niebie, czyli na planecie-gwiazdołocie Nibiru, czasami tylko odwiedzał ziemię. Enlil urzędujący w Nippur, został wyznaczony przez Anu na szefa ziemskiej misji i władcę Ziemi w sensie naczelnego przywódcy. Enki natomiast urzędował w Eridu, był wszechstronnym naukowcem, został władcą Mórz i Oceanów. Ninhursag przyrodnia siostra obydwóch była naukowcem, specjalistą od genetyki i została wyznaczona przez Anu na szefa centrum medycznego w Szuruppak.

W wierzeniach Sumerów obok Ziemi istniał raj Dilmun, w którym nikt nie chorował i nie umierał, istniał także świat podziemny Kur. Świat podziemny był praktycznie nieuniknionym zwieńczeniem drogi przebytej na Ziemi dla każdej istoty ludzkiej. Tam mieścił się świat zmarłych zwany Arali. Była to otchłań, do której wtrąceni są nie tylko grzesznicy. Znajdowali się tam źli i dobrzy, wielcy i mali, bogobojni i bluźniercy. Świat podziemny był drugą stroną, na którą musiał przejść każdy.

Głównymi bogami świata podziemnego Kur i krainy zmarłych Arali byli Ereszkigal i jej małżonek Nergal. Oprócz pary władców w siedmiu okręgach Kur było siedmiu bogów określanych jako sędziowie Anunnaki. Bogowie podziemia w religii sumeryjskiej stanowili odrębną kategorię. Anunnaki są silnie powiązani ze światem zmarłych ale dopiero w okresie średniobabilońskim, czyli pod koniec II tysiąclecia p.n.e. W pierwowzorze religii nie stanowili oni jednak składu Anunnaki. Bogowie podziemia

mogli być sędziami podobnie jak Gilgamesz. Sędzią był także Utu, który często wybierał się do krainy zmarłych i można go traktować jako przedstawiciela Anunnaków w składzie sędziowskim. Z czasem tak zwanych siedmiu sędziów Anunnaki świata podziemnego w religii występowały, lecz prawdopodobnie dopiero w religii babilońskiej. Bogowie podziemia przyjęli wtedy nazwę najwyższych bogów dla siebie. A bogów nieba zaczęto nazywać dingir.

Wtedy Anunnakami podziemia mogli być: Nergal, Ereszkigal, Gilgamesz, czy schodzący do podziemia Utu i Inanna. Możliwe, że w późniejszych religiach mezopotamskich Anunnaki zmienili miejsce zamieszkania i przenieśli się do podziemia. Wynika to z tego, że część Anunnaków, zwłaszcza ci o gadzim wyglądzie zeszła na stałe pod ziemię. Panteon bóstw których nazwano Anunnaki w zależności od religii poszerzał się z czasem.

Anu – bóg nieba w wierzeniach mezopotamskich, ojciec wszystkich bogów, król Anunnaków, bóg stojący formalnie na czele panteonu sumeryjskiego i babilońskiego. Był pierwszą siłą sprawczą w dziele stworzenia. Uważany za potomka najwyższego boga ojca Urasza, a później z nim identyfikowany. Jego partnerką jako boga nieba była bogini ziemi Ki, a jego żoną jako przywódcy planety Nibiru była Antu.

Jego imię pisano za pomocą znaku klinowego w kształcie gwiazdy, który oznacza zarówno niebo jak i boga. Pan wszystkich bogów rozsądza ich kłótnie, a jego wyroki są nieodwołalne; niewiele obchodzą go jednak sprawy ludzkie. Majestatyczny, szanowany, ale zajmujący najwyższą sferę nieba pozostaje zawsze kimś dalekim.

Pierwsza triada bogów sumeryjskich odwzorowywała trójpoziomowe niebo. W trzech niebach, umieszczonych jedno nad drugim, Anu zajmował najwyższe, Enlil środkowe, a Enki najniższe. W sztuce Anu był przedstawiany bardzo rzadko, jeśli w ogóle. Jego główna świątynia Eana znajdowała się w mieście Uruk.

Enlil – Pan Powietrza, najwyższy bóg wśród Sumerów. Pełnił rolę rzeczywistego namacalnego przedstawiciela Anu na Ziemi. Najwyższy z najwyższych, ale jego wielka władza pochodziła z nadania i woli Anu, który zajęty był innymi sprawami ważniejszymi niż ludzkie. Gdy bogowie spotykali się w niebie (na Nibiru), Enlil siedział obok Anu co sugeruje ich równość w materii spraw związanych z Ziemią i światem ludzi. Gdy bogowie spotykali się na zgromadzeniach na Ziemi, spotkania te organizował na swoim dworze Enlil. Jego kult był ściśle powiązany ze świętym miastem Nippur gdzie mieścił się kompleks świątynny Ekur, największe i najważniejsze sanktuarium Sumeru.

Mimo, że Enlil był surowy a niekiedy nawet okrutny, generalnie postrzegany był jako dobry bóg ojciec i opiekun. Postrzegany był jako odpowiedzialny za istnienie osad i miast. Wielokrotnie pomagał rodzajowi ludzkiemu przekazując wiedzę cywilizacyjną, na przykład o gospodarowaniu, zakładaniu miast, używaniu narzędzi. Sumerowie czcili Enlila z bojaźnią i z wdzięcznością. Królowie uważali Enlila za wzorowego władcę i naśladowali go jako przykład. W wierzeniach Enlil, był bogiem powietrza, ziemi, wiatru i burz.

Enki – Pan Ziemi, drugi co do ważności bóg wśród Sumerów. Uznawany był za rzeczywistego organizatora życia na Ziemi. Trzymał pieczę nad rzemiosłem. Główne miejsce kultu Enkiego mieściło się w Eridu w kompleksie świątynnym Eabzu. Czczony był jako władca Oceanów i wód słodkich Abzu, Był także bogiem mądrości i magii. Rozwiązywał wszelkie tajemnice życia i śmierci w swym świętym okręgu tworzenia w Eridu. Enki przekazał ludziom część z boskiej mądrości. Był posiadaczem świętych Me, czyli tablic z Prawami boskimi dotyczącymi wszystkich aspektów ludzkiego życia. Tabliczki Me były to tablety komputerowe, z zapisanym tekstem, wyglądające jak tabliczki. Enki jest boskim dobroczyńcą ludzkości, któremu ta zawdzięcza ocalenie z potopu. Był bogiem który z pomocą bogini Nintu/Ninhursag stworzył pierwszych ludzi, którzy mieli wyręczać bogów w ich ciężkiej pracy na Ziemi.

Ze związków pierwszych bogów narodziły się pokolenia kolejnych, tym razem bogów astralnych o nieco mniejszym znaczeniu. W tej grupie bóstw należy wymienić: Nannę, Utu i Inannę, którzy stanowili drugą triadę bogów sumeryjskich.

Nannar/Nanna/Sin – sumeryjski bóg Księżyca, owoc związku Enlila i Ninlil. Jego żoną była Ningal z którą miał dwoje dzieci Inannę/Isztar oraz Utu/Szamasza. Został zrodzony w świecie poziemnym. Nanna najczęściej symbolizowany był przez Księżycę. Jego innym symbolem był byk, którego rogi symbolizowały półksiężyc. Nanna często przebywał w zaświatach i tam osądzał losy zmarłych. Był opiekuńczym bogiem Ur. On też wyznaczył króla Ur-Nammę jako swojego reprezentanta i władcę w Sumerze, zakładając III dynastię z Ur. W Ur kapłanki tego boga były wybierane spośród rodziny królewskiej, najsłynniejszą kapłanką była Enheduanna, poetka, córka Sargona Wielkiego.

Nannar/Nanna wraz ze swoją małżonką Ningal mieszkali w Harranie w świętym okręgu, w boskiej świątyni Ehulhul, która była głównym miejscem kultu Nanny, ale jego świątynie i miejsca kultu zlokalizowane były także w wielu innych miastach Bliskiego Wschodu.

Gdy 610 lat p.n.e. wojska babilońskie zdobyły Harran, zniszczyły miasto i świątynię. Rozgniewany starzejący się Nanna opuścił miasto i odleciał do bazy w kosmosie. 555 lat p.n.e. Nanna w porozumieniu z Mardukiem, ustanowił nowego króla Babilonu Nabonida. Po odbudowaniu jego świątyni Ehulhul przez Nabonida bóg Nanna z żoną i świtą przybyli na uroczystości do Harranu. Był to ostatni oficjalny przylot boga Anunnaki na Ziemię. Król Nabonid 555-539 p.n.e. dążył do wyniesienia boga Nannę/Sina na głównego boga panteonu, co spotkało się z oporem kapłanów Marduka. Jednak 1000 lat później, bóg Nanna/Sina został wyniesiony do rangi najwyższego i jedyne boga islamu jako Allah. Kult tego boga cały czas był żywy na Bliskim Wschodzie, nawet po zburzeniu w 382 r. .n.e jego świątyni w Harranie przez cesarza Teodozjusza I.

Utu/Szamasz – sumeryjski bóg Słońca, także bóg sprawiedliwości, sądów oraz wróżbiarstwa. Owoc związku boga Nanny i bogini Ningal, a także brat Inanny. Do jego mocy należało przynoszenie światła Słońca i ciepła na Ziemię. Miał również aspekt wojownika. Regulował także zasoby wody na Ziemi.

Inanna/Isztar – sumeryjska bogini miłości, płodności, oraz upraw i pogody, a także waliki i królowa zwierząt, uosobienie wielkiej Bogini Matki i bogini nieba. Bogini gwiazdy/planety Wenus oraz konstelacji Panny. Określana była jako: gwiazda poranna i wieczorna, jasny poranek/świt, oraz Pani Nieba i Pani Księżyca. Inanna była królową siedmiu świątyń Sumeru. Była czczona na całym Bliskim Wschodzie jako Inanna/Isztar. Na różnych terytoriach odpowiadała za różne aspekty życia. Jedna z najbardziej znanych bogiń panteonu, a także jedna z najbardziej rozpoznawalnych bogiń w religii sumeryjskiej. Bohaterka niezliczonych hymnów pisanych ku jej czci. Jej symbolem był lew, oraz sowa, a także ośmioramienna gwiazda i czasami księżyc z racji tego że była córką Nanny – boga Księżyca. Najstarsze dokumenty pochodzą z miasta Uruk, w którym znajdował się kompleks świątynny Eana obejmujący posiadłości ziemskie i dwie wielkie świątynie – zigguraty, jedna boga nieba Anu a druga bogini Inanny.

Inanna często przemierzała świat drogą powietrzną w pojazdach latających. Odnaleziono posąg Inanny w hełmie pilota z oczami zakrytymi goglami. Skrzydła posągu symbolizują że poruszała się w powietrzu przy użyciu maszyny latającej. Latała jak ptak.

Bogowie stwórcy i bogowie astralni tworzyli siódemkę bogów Anunnaki, najwyższych sędziów i stanowili najwyższą władzę w religii sumeryjskiej. Stanowili główny krąg Wielkiego Zgromadzenia bogów (Radę bogów). Zgromadzenie to decydowało o losach świata. Zsyłało nieszczęścia i zagłady lub nagradzało byty mieszkające we wszechświecie, na przykład ludzi. Ich władza rozciągała się także na innych bogów w przypadku

przekroczenia kompetencji lub złamania boskiego prawa bogowie mogli zostać osądzeni. Taki los spotkał między innymi Inannę, która została zesłana na pobyt w świecie podziemnym Kur oraz na śmierć, za próbę zawładnięcia wszechświatem. Z racji nieśmiertelności bogów mogła zostać z czasem przywrócona do życia, Inna wersja mówi że została wskrzeszona przez Enkiego. Liczba reprezentantów Wielkiego Zgromadzenia z biegiem czasu zwiększała się do 50 a później do 70, tworząc pierwszy i drugi krąg bogów.

Innym podziałem panteonu mezopotamskich bóstw był podział według boskiej liczby 12. Według tego podziału w skład panteonu wchodziło 6 bóstw męskich i 6 bóstw żeńskich. Męscy bogowie: An (Anu), Enlil, Enki (Ea), Nanna (Sin), Utu (Szamasz), Adad. Żeńskie boginie: Antu, Ninlil, Ninki, Ningal, Inanna (Isztar), Ninhursag (Nintu). Była to dwunastka bogów znana także z innych starożytnych religii. Greckich bogów Olimpu było także 12. Hinduskie „Wedy” mówią również o 12 bogach. W pismach Hetytów także występuje 12 bogów. Marduk syn Enkiego nie zaliczał się do tych 12 a bardzo tego chciał.

Sumerowie wierzyli że świat bogów jest bardzo podobny do świata ludzi. W niebiosach panować miała ustalona hierarchia a funkcje bogów były jasno określone. W zależności od terenu i czasu funkcje te różniły się od siebie, jednak idea była niezmienna. Celem nadrzędnym bogów miało być utrzymanie świata w harmonii i rozwoju, nie zapominając przy tym o egzekwowaniu przeznaczenia, którego byli przecież panami i władcami.

Miejsce bogów na Ziemi były świątynie, zigguraty w których przebywali w czasie odwiedzin Ziemi lub mieszkali w nich na stałe, jeżeli byli bogami mieszkającymi wśród ludzi. Każde miasto-państwo miało swojego boga opiekuna, którego wyznaczał prawdopodobnie Enlil. W jednym mieście znajdowało się wiele miejsc kultu, ponieważ wielcy i ważni bogowie wymagali tego od swoich poddanych, ale nie wchodził jednak w kompetencje innego boga opiekuna w mieście w którym miał on swoją mniejszą świątynię. Pomniejszym bóstwom stawiano zazwyczaj ołtarze w

świątyniach głównych bogów i niewielkie kapliczki. Te zwyczaje i obrzędy były praktykowane później w religiach orientalnych, a obecnie praktykowane są w hinduizmie i chrześcijaństwie.

Nad świątyniami piecze sprawowali kapłani. Najważniejsze osoby w społeczeństwie ludzi. Za ich pomocą ludzie składali bogom ofiary; w postaci kosztowności, jadła czy też ubrań. Dary miały charakter regularny, jednak także okazjonalny. Przykładowo, chcąc iść na wojnę władca miasta-państwa składał stosowną ofiarę za przyszłe powodzenie akcji. Przykładem może być Nippur, miasto Enlila do którego wybierali się władcy i arystokracja przed wyruszeniem na wojnę w celu złożenia darów.

Sumerowie odbywali także pielgrzymki do miast w których swoje świątynie mieli bogowie w których wierzyli i ich czcili. Życie ludzi zostało stworzone na wzór życia bogów. Ci zakładali rodziny, wchodzili ze sobą w związki i relacje, świętowali, współpracowali i kłócili się. A nierzadko toczyli ze sobą walki i wojny. Ludzi postępowali podobnie na wzór bogów. Najważniejszym świętem religijnym Sumeru było święto Nowego Roku, obchodzone później przez Babilończyków pod nazwą akitu.

Panteon bogów Anunnaków w religiach Mezopotamii coraz bardziej się rozrastał. Wielka lista z I tysiąclecia p.n.e. zawiera imiona prawie 3000 bogów. Był to efekt połączenia się czterech religii następujących po sobie; sumeryjskiej, akadyjskiej, babilońskiej, asyryjskiej. Najbardziej sumeryjski panteon liczy około 700 bogów i pochodzi z około połowy III tysiąclecia p.n.e. Obszerny panteon bogów można podzielić na różne kategorie, np: bogów przyrody, życia i wegetacji, opiekunów sztuki i rzemiosł.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net